

Lucie Schánělová

PŘÍLIV

● ■ pointa

Přílív

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Lucie Schánělová

Přílív – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Lucie Schánělová

● — pointa

2020

ISBN tištěné verze 978-80-7650-247-5

ISBN e-knihy 978-80-7650-248-2 (1. zveřejnění, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7650-249-9 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7650-250-5 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

Copyright © 2020 Lucie Schánělová

Úvod

Seděla jsem na zemi mezi krabicemi plnými mých věcí. V tureckém sedu jsem byla zády opřená o svou novou postel. Bílé lakované dřevo krásně chladilo mé rozpálené tělo, které si stále ještě nezvyklo na ten nekonečný žár, který tu všude panoval. Vsakovala se do mě vůně nově sestaveného nábytku. Jak dlouho ji asi budu cítit?

Měla bych vše rychle a nadšeně vybalovat. Místo toho jsem každých dvacet minut pomalu a opatrně vyndala jednu věc z krabice. Čím rychleji vše vybalím, tím pro mě bude skutečnější, že už nejsem doma. A to jsem nechtěla.

S každou vybalenou věcí přišla jedna vzpomínka. Zrovna jsem vyndala svůj velký, tmavě fialový přehoz na postel. Voněl po mém starém pokoji. Smrkovým lesem. Nábytek z masivního dřeva, který byl v mém bývalém pokoji, byl cítit stále stejně. Od doby, co mi ho rodiče postavili, až po den, kdy jsem za sebou zabouchla dveře. Přivinula jsem se k němu a přeneslo mě to o měsíc zpátky. Na Aljašku.

Trucovala jsem na své posteli s fialovým přehozem.

„Nechápu, proč se musíme stěhovat! Mám tu své přátele a život!“ Nepříčetně jsem ječela na mámu. Jen z představy, že se odstěhuji, pro mě na druhý konec zeměkoule, se mi dělalo zle od žaludku.

„Víš, že už tu dál nemůžu být. Vše mi připomíná to, že už tu s námi není tvůj otec.“ Zpočátku jsme tuto diskusi vedly v poklidu a matčiných slzách. Nyní jsme na sebe jen křičely. Věděla jsem, že nemá smysl se s ní přít. To ona je ta, co rozhoduje, ne já.

„Tak proč se nepřestěhujeme jen někam kousek vedle. Proč musíme na druhou stranu světa?“ snažila jsem se najít nějaký kompromis.

„Proboha, Nicole, Kalifornie není na druhé straně světa! Už ti není deset. Najdeš si nové přátele!“ bylo to stále dokola, stejné argumenty. Tak to ukončila.

Potom následovalo třísknutí dveřmi. Nikdy dřív s dveřmi nemlátila. Nikdy dřív, dokud táta žil. Věci na poličkách se zachvěly. Jedna z mnoha knížek to neustála. Byla ledabyle opřená, na kraji

police. Neudržela se a spadla. Živě jsem si vybavila, jaká to byla rána, a to mě vrátilo do současnosti.

Podívala jsem se na přehoz a hodila ho za sebe na postel. Ne, už mi není deset. Je mi dvacet. Ale proč po mně chce dospělé chování, když ona sama to nedokáže? Taky mě bolí, že nám táta umřel, ale takhle se z toho nedostaneme. Musíme jít dál. Nic na světě už nezmění to, co se stalo. Nic nám ho nevrátí. Tyhle dospělácké řeči jsem vedla vždy jen sama se sebou. Nikdy jsem je nedokázala říct nahlas. Možná proto, že jsem pouze věděla, že by to tak mělo být, ale nechovala jsem se podle toho.

Rozhlédla jsem se po pokoji a na chvíli mě oslepilo slunce, které si sem nekompromisně razilo cestu oknem. Extrémní světlo mě štvalo hned po tom vedru.

Máma mi nechala pokoj vymalovat fialovou. Myslela si, že mě tím obměkčí, když je to má oblíbená barva. Uznávám, že ten pokoj vypadal parádně. Nový bílý nábytek v romantickém stylu, levandulové stěny. Jenže bez vybalených věcí a s krabicemi, co se tu všude povalovaly, to stejně nebylo ono. Chtěla, abych se tu cítila dobře. Oceňuju její nápad, ale zatím to nemělo žádný účinek.

Můj povzdech právě oznamoval, že jsem s tím pro dnešek skončila. Odhodlaně jsem vstala a rozhlédla se kolem sebe. Je smutné, když celý svůj život, všechny své vzpomínky, musí člověk narvat do krabic. Ke všemu nechtěně a z donucení. Ani s balením jsem tehdy nespěchala.

Trocha hledání a našla jsem krabici, co jsem potřebovala. Potvrzoval mi to nápis SPORT, psaný mým rukopisem. Byla stejná jako všechny ostatní, hnědá, papírová, přelepená páskou. Rozlepila jsem ji a vytáhla kolečkové brusle. Byly už staré, černé a otřískané. Jediná nová na nich byla kolečka. Ta už se musela vyměnit. Ještě se tam válely chrániče. Taky byly omlácené z mých prvních pádů. Ze začátku jich bylo poměrně mnoho. Teď už jsem je pět let nepoužila. Myslím, že bych je mohla vyhodit. Ani nevím, proč jsem to ještě neudělala.

Projížděla jsem se po stezce, která vedla téměř podél celé pláže. Marně jsem se snažila odhadnout, k jakým penězům si vlastně má matka přišla. Prodala náš dům na Aljašce a přidala k tomu dědictví

po otci. Zřejmě to nebylo zrovna málo. Soudila jsem podle místa, kde jsme teď žily. Domy, kolem kterých jsem projížděla, byly jak z katalogu: Bydlení na pláži.auta, která stála vedle nich, byla snad ještě dražší a krásnější. Cesty tu všude lemovaly vysoké palmy. Nikde se tu nepovalovaly odpadky nebo staré a rozbité věci. Byla to dokonalost sama. Na můj vkus až moc nepřirozené. Místo pro šťastné a bohaté rodinky. Přesně takové, jakou my nejsme. Nechápu, co tu děláme.

Ocitla jsem se v blízkosti toho tak známého mola. Víím, že právě jeho délka je jedna z věcí, proč je tak unikátní. A že bylo dlouhé. Každopádně, když se řekne Kalifornie, Huntington Beach, každý si vybaví právě toto molo. Na jeho konci byla profláklá restaurace Ruby's s červenou střechou. Oproti modří oceánu všude kolem to byl takový kontrast, že nebylo možné ji za žádných okolností přehlédnout. Věřím, že tu zářila i v mlze nebo v dešti. Otázkou je, jestli tu vůbec bývá mlha.

Znovu jsem přelétla pohledem celou délku mola a všimla si, že na něm stává nějaké stánky. Nepřipadalo mi to nijak důležité, abych se tím dál zabývala.

Na to, že bylo už asi pět nebo šest hodin, nevím kolik přesně, pojem o čase jsem ztratila, už když jsem vyšla z domu, tu bylo stále dost lidí. Já víím, tady se prostě žije jinak. Vsaím se, že se tu válejí na pláži do deseti do večera.

Zastavila jsem, abych popadla dech. To vedro mi opravdu dávalo zabrat. Jako by nestačilo slunce, které mě oslepovalo i přes mé sluneční brýle. Ty by se snadno daly zaměnit se svářečskou helmou. Ono tu ještě vydávalo smrtící žár.

Sundala jsem si brusle a šla blíž k pobřeží. Písek mě otravně pátil do chodidel. Ne, ne, tohle už nejsou krásné, horské louky, které jsem tak milovala. Jehličnaté a listnaté lesy, byly nahrazeny nekořečně vysokými palmami. Stýská se mi.

Sedla jsem do písku a vlny sahaly téměř k mým chodidlům. Musela jsem si sednout na ten vlhký písek. Ten nebyl tak rozpálený. Radši budu mít špinavé oblečení než popálený zadek. Konečně jsem se rozhlédla kolem sebe. Snad každý, kdo tu byl, tu měl surf anebo tu byl s někým, kdo surfoval. Slyšela jsem, že to tu je ráj pro

surfaře, ale tohle jsem nečekala. Mohlo mě to napadnout. Prodejny se surfařským vybavením jsem tu potkávala na každém kroku.

Nehledě na to, že každý tu měl odstín čokolády. Nebo ti mň opálení karamelu. Asi sem moc nezapadnu, se svou sněhově bílou pleť. A bude hůř, já se ani neopálím. Rovnou se spálím.

Přestala jsem koukat po lidech. Začala jsem z nich mít deprese. Všechno tady bylo bez jedné jediné chybičky. I obyvatelstvo. Nemám nejmenší tušení, jak tu přežiju první měsíc. Raději jsem se zahleděla na oceán. Stále to byl tentýž severní Tichý oceán, na který jsem se dívala doma. A přesto byl jiný. Chtěla jsem se nechat unášet jeho krásou a zapomenout na to, kde jsem. Byla jsem zvyklá to takto dělávat i na Aljašce, když mě něco trápilo.

Ale něco upoutalo mou pozornost. Banda tří kluků, kteří hlasitě dávali najevo, že vylézají z vody. Především dva z nich. Ti prošli kolem mě a něco říkali. Já byla jako smyslů zbavená. Doslova jsem čuměla na toho třetího, co patřil k nim. Rázná chůze, která o něm vypovídala mnoho. Například to, že rozhodně není žádný slaboch. Nenechá si nic líbit a co chce, to dostane. Silné a nádherné ruce doplňovaly jeho vypracovanou postavu. Surf držel pravou rukou. Levou měl od zápěstí až po rameno a kousek na krk potetovanou. Taky bych chtěla tetování, ale byla jsem na to moc velký srab. Jeho oči měly barvu oceánu, temně modré. A přesto tak výrazné a olemované tmavými a docela i dlouhými řasami. Vlasy měly odstín černého uhlí. Zřejmě byly světlejší, ale teď, když byly mokré, byly opravdu temně černé. Krůpěje slané vody po něm stékaly a usychaly. Černé šortky měl nízko na bocích. Stačilo by je posunout jen o špetku níže a viděla bych více, než by se slušelo.

Podíval se na mě, usmál se a na první pohled se zamiloval. Ano, představila jsem si klasickou frázi z dívčích románů. Realita byla jiná. Zírala jsem na něho příliš dlouho, takže můj pohled vycítil. Skutečně se na mě podíval, ale k úsměvu měl velmi daleko. Zatvářil se téměř zhnuseně. Měla jsem chuť sklopit hlavu a dělat, že tu nejsem. Jako bych se na něho ani nikdy nepodívala. Jenže jsem od něho nedokázala odvrátit pohled. Cosi mě donutilo mu pohlédnout ještě hlouběji do očí. To ho asi vytočilo. Zastavil se u mě a otevřel krásně tvarovaná ústa. Než však stačil něco říct, přihnali se ti dva, co šli před ním.

„Ty asi nejsi odtud, že?“

Zeptal se jeden, který měl vlasy vyšisované od slunce. Jako by je někdo posypal zlatem. Modroočko na to zabodl surf do písku, protočil panenky a založil si ruce na prsou. Vypadal, že ho unavuje i pouhá představa zapojení se do téhle konverzace.

„To nejsem, nedávno jsme se přistěhovaly.“

Konečně jsem od něj odlepila oči. Začalo mi vadit, jak se tváří. Raději jsem obdivovala svou vlastní odvahu. To, že jsem otevřela pusu a vůbec odpověděla na otázku od cizího kluka, byla skoro má životní výhra. Máma by byla pyšná. Chtěla přece, ať si hledám nové přátele. Ne že by tihle měli zrovna něco společného s typem lidí, které jsem většinou za přátele považovala.

„Tak to bychom ti to tu měli trochu ukázat, co ty na to?“

Začal druhý blondák. Měl na nose a pod očima pihy, ale pokud jste se na něho nezadívali, nevšimli byste si jich na první pohled. Měl díky tomu mladistvý a roztomilý kukuč. Než jsem mu stihla odpovědět, vložil se do toho opět pan zlatovlasý.

„Večer tu bude na pláži městská oslava. Přijď, my už si tě tu najdeme. Kolem osmé.“

Jen jsem se usmála a oni zas pokračovali dál v cestě. Modroočko vytrhl surf z písku a beze slova je následoval. Ani se na mě nepodíval. Jakmile byli pryč, cítila jsem se lépe.

Večer jsem stála před zrcadlem, ve své koupelně. Bylo kulaté a olemované barevnými sklíčky. Viselo nad umyvadlem a vypadalo, že každou chvíli musí spadnout. To je tak, když ženské dělají mužskou práci.

Své světlé vlasy jsem vyčesala do culíku. Gumičkou, kterou jsem neustále nosila na zápěstí, jsem je svázala. Dost často mě dlouhé vlasy otravovaly. Toto byla jediná zbraň, která to zarazila. Neměla jsem je tak perfektně zlaté jako kluk z pláže. Byly vybledlé, popelavé. Neměla jsem typický vzhled jako ostatní v mé rodné zemi. A možná že to bylo lepší.

Světle zelené oči jsem měla zvýrazněné několika nánosy řasenky. Černou tužkou jsem se pokusila o nějaký náznak kouřových stínů. Vzpomněla jsem si na všechny ty nádherné holky na pláži. Těm tady nesaším ani po kotníky. Nějaké líčení to nezmění. Navíc, ony ho ani nepotřebovaly.

Ve svých oblíbených potrhaných džínách a černém topu bez ramínek jsem přemýšlela, jestli tam jít, nebo ne. Nejvíc mi na té myšlence vadil fakt, že tam nechci jít proto, že jsem pozvaná. Ale proto, že ho chci znovu vidět. Slyšet, jak zní jeho hlas. I kdybych měla vidět jen další pohrdavý pohled. Myslím, že je to známka slabosti. Nechat se takhle lehce oblnout. Klepat se na někoho, komu jsem nestála ani za jeden normální pohled.

Stále jsem si tím nebyla jistá, i když už jsem dávno byla na místě. Na pláži hořelo mnoho ohňů. Byly vidět a cítit už z dálky. Měli tu uměle vytvořená ohniště. Podél pláže jich bylo několik. Takže si sem člověk mohl kdykoli přijít, zapálit oheň, opékat nějaké dobroty a popíjet. Musí tu být fajn večery s přáteli. Chtělo se mi brečet, když jsem si vybavila sebe a své přátele. Dobré pití, jídlo, zapálený oheň, šumění oceánu a oblíbená společnost. Na tohle bych dnes neměla myslet.

Netuším, co to bylo za oslavu. Na mě tu bylo až moc lidí. Necítila jsem se tu moc dobře. Takoveto akce bych sama od sebe nevyhledávala. Již podruhé jsem dnes pohlédla na molo. Celé zářilo

různými barvami svítícími ze stánků, které tu nyní byly postaveny. Stovky, možná i tisícovky lidí se po něm hemžily jako nějaký hmyz. Uznávám, přišlo mi o maličko hezčí než napoprvé. Velkou zásluhu na tom měla hra barev ze stánků, které byly ověšeny barevnými žárovkami.

A především oceán s oblohou, která se připravovala na západ slunce. Jako by se malířovi rozlily plechovky s barvami na plátno. Temně modrá se vpjela do azurově modré, ta do bílé. Bílá se prokreslovala ve žluté a oranžové kolem slunce. To mě nemohlo ohromit, byla jsem zvyklá na krásné západy slunce a ještě krásnější polární záře. Nenechám se opít rohlíkem.

„Opravdu by mě zajímalo, proč jsi ve skutečnosti přišla.“

Věděla jsem, že je to on. Musela jsem se otočit a ujistit se. Stál tam, v džínách a černém tričku. Jaká to náhodná podoba našeho oblečení. Byl ozářen naoranžovělým světlem ze západu.

„Protože musím navazovat nové společenské kontakty.“

Snažila jsem se být vtípná i upřímná zároveň. A hlavně sebevědomá. Naklonil se ke mně a políbil na tvář s jedním úžasným slovíčkem.

„Daniel.“

Málem jsem tam sebou sekla. Mé sebevědomí se rozuteklo do všech stran, co nejdál ode mě. Voněl po šampónu. Zřejmě jsem měla to štěstí, že sem šel ihned po sprše. Měl však i svou osobitou vůni. Takovou tu, co o člověku vypovídá, jaký je, čím si prošel, jak žije. Několik slov se mi najednou vynořilo v hlavě. Touha, odhodlání, sebevědomí, vyrovnanost, volnost, divokost, síla. Pořádně jsem se nadechla toho výjimečného aromatu. Snažila jsem si ho zarýt hluboko do paměti.

„Nicole.“

Vydechla jsem. Teprve teď se odtáhl a mně přeběhl mráz po zádech.

„Hezké. Odkud jsi, Nicole?“

„Z Aljašky.“ Hrdě jsem řekla a on udiveně povytáhl obočí.

„Pojď, projdeme se tu, než nás najdou ostatní.“

„Proč se se mnou najednou bavíš?“

„Protože rád kazím Jamesovi plány. To je ten blondák s piha-

mi.“ Musely se mi objevit vrásky kolem očí, protože jsem je podezíravě přivřela, když to řekl.

„Počkej, jaký plány?“

„Líbila ses mu, chce tě dneska sbalit.“

Nevím, jestli je to správná reakce, ale strašlivě mi to zalichotilo. Musela jsem být červená až na zadku. Sebevědomí se mi vracelo, než dorazila druhá reakce. Zklamání. Nebaví se se mnou, protože by chtěl. Baví se se mnou proto, aby naštvál svého kámoše. Chtěla jsem se otočit a odejít. Jenže mé tělo nedokázalo zareagovat na mé povely vyslané mozkem. Reagovalo jen na něho. Zmohla jsem se jen na připitomělé usmívání. Jako pubertální šestnáctka. V jeho přítomnosti jsem nebyla schopna racionálního uvažování.

„Tak se tedy projedeme? Třeba po mole?“

Přerušil tok mých rozporuplných myšlenek, když jsem nijak nereagovala na to, co předtím řekl. Jak se takhle hloupě může ptát? Šla bych s ním třeba do pekla. Následovala bych ho, jako krysy poslušně cupitají za svým Krysařem.

Asi se tomu nedalo říkat procházka. Spíš jsme si proráželi cestu mezi lidmi. Chvilí co chvíli Daniela někdo zdravil. Udivovalo mě, kolik lidí ho zná. Dělal mi dobře, že mě vedle něho viděli jeho známí. Byl tu strašný hluk. Křik lidí, hlasitá hudba. Přesto, když jste pozorně poslouchali, mohli jste pod tím vším slyšet vlny. Neúnavně narážely do podpůrných sloupů mola. Daniel zastavil u stánku s pouťovým zbožím.

„Nechceš popcorn, vatu nebo cokoli?“

Cokoli? Prolétlo mi hlavou. Možná jsem si to jen představovala, ale na to slovo, kladl zvláštní důraz.

„Klidně tu vatu.“ Neměla jsem ji asi tak tisíc let. Daniel přistoupil k prodáváči a ten se na něho všele usmál.

„Ale, ale. Kohopak nám vlny zanesly ze svého sevření na pobřeží. Jak se pořád máš, chlapče?“

„Tak znáš to. Pořád na ni čekám. Dej mi jednu cukrovou vatu, prosím tě.“

Prodáváč pečlivě namotal růžovou hmotu na dřívko. Měla jsem pocit, že víc, než obvykle dává. A taky mi přišlo, že Daniel zaplatil mnohem víc, než vata stála. Když mi ji podával, musela jsem se zeptat.

„Moc děkuju. Na koho pak čekáš?“

On se na mou otázku usmál.

„Pojď si tamhle sednout.“

Vzal mě za loket a odtáhl až na konec mola, za Ruby's. Poslední volná lavička u zábradlí. Jako kdyby čekala jen na nás. Až mě překvapilo, že v takovém návalu lidí tu je volno. Takový malý zázrak. Daniel si sedl a já se ještě naklonila přes zábradlí, abych si vychutnala ten božský výhled. Měli jsme před sebou nádhernou scenérii zapadajícího slunce.

„Hlavně nespadni, tady na konci mola je už vážně hloubka, a když špatně spadneš, zabiješ se.“

Rekl mi to takovým tónem, že jsem se bála spíš jeho než smrti. Zajímalo by mě, jestli by za mnou skočil, kdybych spadla. Na vteřinu se mi zachtělo vyzkoušet to. Ta touha však rychle pomínila. Raději jsem si sedla vedle něho a pustila se do vaty.

„Takže o tom nechceš mluvit?“ Znovu jsem se zeptala na otázku, na kterou se mi nedostalo odpovědi

„Na co že to čekám? Na vlnu. Největší, nepřemožitelnou, se kterou se ocitnu na pokraji smrti. A přesto ji sjedu. Budu vědět, že je tu jen pro mě, a díky tomu nahlédnu do své duše. Jako kdybys nahlédla za okraj...“

Tohle nebyla odpověď, kterou jsem čekala. Zatraceně, tohle jde úplně mimo mé zajeté standardy.

„Žiješ tím asi hodně, že?“ Na obličejí jsem cítila studený proud vzduchu, který se táhl od oceánu. Slunce už téměř zapadlo a zbarvilo tak celou oblohu do stejné růžové, jako byla cukrová vata. Vzal si ode mě kousek. Vypadal jako dítě s tou vatou a růžovou září kolem sebe.

„Je to moje všechno. Nic na světě mě nenaplní tak jako oceán. Nic na světě mě neuspokojí tak jako velké vlny. A nic na světě nemiluju tak jako surfování. Žiju tu od narození. A když se narodíš na takovém místě, narodíš se s tím, že budeš žít pro Pacifik.“ Odmlčel se a zadíval se na růžovou hmotu ve své ruce. Strčil si ji do pusy a já přemýšlela nad jeho slovy.

„Zdá se, že tě tu hodně lidí zná.“

„Tady se znají všichni. Kmenových obyvatel tu není nějak moc. Většinou tu máme samé turisty.“ Zarazila mě jeho poznámka o po-

čtu zalidnění v těchto končinách. Nějakých dvě stě tisíc obyvatel mi nepřišlo zrovna málo. Kdo ví, jak to bral. Jestli byl zaměřen pouze na svou surfařskou část obyvatelstva, mohl to tak cítit.

„Proč jsi odešla z Aljašky?“ Náhlá změna tématu mě vykolejila.

„Musela jsem se odstěhovat kvůli mámě. Nechci se o tom bavit.“

„A jak se ti líbí Kalifornie?“

„Zatím jsem tu nenašla nic, co by mi vzalo dech.“ Teď jsem lhala jemu i sobě. A on se na mě podíval, jako by věděl, že lžu.

„Přistěhovala ses v klidném období. Ale brzy bude otvírání surfařské sezony. Nejoblíbenější surfařská soutěž na světě. Pak už to tu bude turista, kam se jen podíváš. Spousta soutěží. Promítání filmů na pláži. Každou chvíli nějaká akce. Koncerty. Pláže budou narvaný k prasknutí. Plavčíci nebudou vědět, kam dřív s očima. Ty nebudeš vědět, kam si lehnout.“

„Proč tu všichni tak blázní po surfování?“ Musela jsem se k tomu vrátit. Řeči o tom, jak tu budou tisíce lidí na pláži, mě dost znepokojovaly.

„Protože je to ideální místo. Huntington Beach je rozděleno na čtyři hlavní pláže. Na každé si to užiješ trochu jinak, protože ti každá nabídne jiné klouzání.

Tamhle...“ ukázal prstem do dálí. Z neznámých důvodů jsem zůstala viset očima na jeho dlouhých prstech s představami, co všechno s nimi dokáže. Vůbec mě nezajímalo, kam ukazuje. „Je ostrov Catalina, díky kterému tu jsou optimální podmínky. A hlavně, surfovat tu můžeš celý rok a celý rok tu máme dobré vlny. Město surfaře hodně podporuje, dělá tu ty akce a soutěže. A nebudeme si lhát, má z toho spoustu peněz. Jsou tu i surfařské školy. Samozřejmě tu je i jakási tradice. Není to tu jako na Havaji, kde máš vlny vysoké i padesát stop. Ale když tu žiješ, stačí to. A když chceme něco víc, jezdíme jinam.“ Vysvětloval mi, jak se tu věci mají, a rozhlížel se při tom po oceánu.

„Nebojíš se, že se ti něco stane?“ Chtěla jsem, ať mluví dál. Líbilo se mi jeho zapálení pro věc. Díky němu jsem přestala vnímat okolní hluk a nechala se unášet tónem jeho hlasu. Dívala jsem se na něho a byla naprosto fascinována jeho rty. Byly tak plné a růžové. Nad horním rtem měl malou pihu. Nebyla skoro

vidět, ale všimla jsem si jí. Možná že jsem ho studovala více, než bych měla.

„Projíždíš barrel z vlny a může se ti stát, že z něho nevyjedeš včas. Vlna tě zabalí do sebe a stáhne tě hluboko na dno. Zamotá s tebou tak, že jsi naprosto dezorientovaná. Když už si uvědomíš, kde je dno a kde je hladina, a chceš vyplavat, přijde další vlna, která ti to nedovolí. Nedostaneš se přes ni nahoru, dojde ti vzduch a utopíš se. Ale je mnohem víc věcí, které se ti můžou stát.“ Vzal si další kus vaty a klidně jedl. Já byla ještě pořád stáhnutá někde na dně, pod vlnou. Vybavovala jsem si tu bezmoc.

„Ale věci, které v životě za něco stojí, nejsou zrovna jednoduše naservírované na stříbrném podnose až k tobě domů, zabalené v ozdobném kytičkovém papíře. Většinou o ně musíš tvrdě bojovat. Nasazovat život nebo si projít pěkným hnusem, abys dosáhla toho, po čem toužíš.“

Zírala jsem na něj s otevřenou pusou. Myslím, že už nemluvil jen o surfování. Jenže svět takhle funguje.

Nevěděla jsem, kolik bylo hodin. Nebo jak dlouho jsme si povídali a procházeli se po pláži. Hudba už utichla, stánky na molu byly zavřené, ohně uhašené a široko daleko ani noha. Přestože by o surfování dokázal mluvit donekonečna, chtěl, abych víc mluvila i já.

„Na to, že ses sem přistěhovala teprve nedávno, máš odvahu.“
Udělal tlustou čáru za dosavadními tématy.

„Proč myslíš?“

„Protože jsi tu úplně sama, s cizím chlapem, na cizím místě.“
Dokud to neřekl, tak mě to ani nenapadlo. Mámě jsem neřekla, s kým jdu ven. Sotva jsem jí řekla kam a on to tu znal rozhodně lépe než já.

„Vyrůstala jsem na divoké Aljašce. Divil by ses, co bych s tebou udělala, kdyby sis na mě něco zkusil.“ Vždycky jsem vtipkovala, když jsem se bála. On ze mě ten strach musel cítit.

„Opravdu?“ zeptal se podivným způsobem. Rychle jsem zmapovala okolí. Byli jsme zrovna pod molem, nohama po kotníky ve vodě. Chytl mě v pase a přirazil k jednomu podpěrnému sloupu. Do výšky lýtek byl sloup obrostlý mořskými korály. Zbylá část už byla chladná a hladká až nahoru. Přitiskl se ke mně svou vahou. Díval se mi hluboko do očí. Čekal. Čekal, jestli začnu křičet, nebo mu řeknu, aby přestal. To se nestalo.

„Moc se nebráňš.“ Vytrhl mi z rukou boty, které jsem si nesla, abych je nenamočila. Odhodil je na písek spolu se svými.

„Protože nechci.“

„Voníš po tý své podělaný Aljašce. Tak krásně. Chtěl jsem tě už dneska, když jsem tě viděl, jak dřepíš v tom písku. Neumíš si představit, jak mě švalo, že si tě tam hned nemůžu vzít, položit tě na záda a ...“ Nadechl se a mně bylo jasné, proč se tam na mě tak tvářil.

„Byla jsi jak zaběhnutý zvíře v pasti.“ A přesně tak jsem si i připadala. Dokonce i teď. Jak zajíc, na kterého se řítí nákladák. Je lapen v ostrosti dálkových světél a hluku klaksonu. Varovná znamení. Ale nemohla jsem se hnout. Srdce mi tlouklo takovým

způsobem, že muselo každým okamžikem prorazit můj hrudní koš. Nepoznávala jsem se. Měla bych ječet a utíkat. Vím, že by mě nechal jít, kdybych chtěla. Vzal mé zápěstí do svých dlaní. Zvedl mi obě ruce nad hlavu a jednou rukou je držel u sloupu. Druhou rukou si vytáhl pásek z kalhot. První, co mě napadlo, bylo, že mě zbije. Nebo znásilní. Nebo zabije.

„Jestli nechceš, řekni ne!“ Rázným hlasem mi oznámil. Chtěla jsem říct ne. Chtěla jsem jeho. Díval se na mě. Dával mi čas na rozmyšlenou. Vznášela se tu silná vůně slané vody a otupovala mé smysly. Neprotestovala jsem.

Svázal mi ruce, které jsem měla nad hlavou, páskem k sobě. Přetáhl si přes hlavu černé tričko a hodil ho za sebe. Na písek, tak aby na něho vlny nedosáhly. Rozepnul si poklopec svých džínů, které měl ohrnuté nad kolena. Viděla jsem, že nemá spodní prádlo. Podlomila se mi z toho kolena. Chtěla jsem se ho chytit, ale neuvědomila jsem si, že mám ruce svázané. Pásek se mi zaryl do kůže. Byla to sladká bolest. Stáhl mi gumičku z vlasů a omotal si ji kolem zápěstí. Obě své ruce položil dlaněmi na mé tváře a zajel s nimi do vlasů.

„Vypadáš tak nevinně, jsi nádherná a já ti neublížím.“

Za každým slovem dělal větší pomlku. Zdálo se, že má problém v této chvíli vůbec mluvit. Neměla bych, ale slepě jsem mu věřila. A pak se jeho nádherné, plné, růžové rty dotkly těch mých. Vzpomněla jsem si na tu jeho malinkou pihu nad horním rtem. Všimla jsem si jí, když jsem pozorovala jeho rty, jak se otevírají a zavírají při mluvení. Znovu jsem ho chtěla chytit, ale pásek se mi podruhé zaryl do kůže. Nikdy mě nikdo takhle nelíbal. Jeho jazyk lehce olízl mé rty a vklouzl dovnitř. Potom putoval po mém krku, klíční kosti až k okraji mého topu. Jednou rukou mi top rázně strhl až k pasu. Zalitovala jsem, že jsem si nevzala něco, pod čím bych mohla mít podprsenku. Ale ta myšlenka se rozplynula, když jazykem kroužil kolem mých bradavek. Málem jsem se třískla do hlavy o sloup, když jsem ji slastí zaklonila. Špičkou jazyka obkreslil pomyslnou linku mezi mými prsy až k pupíku. Klekl si do vody, vůbec mu to nevadilo. Rozepínal mi kalhoty a jemně mě při tom kousal do břicha a do boků. Stáhl mi kalhoty i s kalhotkami ke kotníkům.

Vzhlédl ke mně a označil mi, abych zvedla nohy. Zvedla jsem jednu po druhé a on mi kalhoty s kalhotkami úplně sundal a hodil je ke svému tričku.

Uvědomila jsem si, co tu vlastně dělám. Musela jsem se zbláznit. Stále vkleče mi roztáhl nohy od sebe a líbal mě na vnitřní straně stehen. Vzal jednu mou nohu a dal si ji na rameno, potom to udělal i s druhou. Všechno, co bych před ním jako holka chtěla skrýt, měl nyní přímo před očima. Chtěla jsem se začít strachovat, že nás tu takhle někdo najde. V ten okamžik zabořil svůj obličej do mého klína. Přestala jsem se ovládat.

Na začátku jsem nechtěla vypustit ani hlásku, ale jeho mazlení se nedalo jen tak přejít bez pípnutí. A taky se nedalo vydržet bez orgasmu. Celá má váha teď byla zapřena do jeho ramen. Nedal mi prostor se vzpamatovat. Postavil mě zpět na zem. Vyndal si z kapsy u kalhot kondom a nasazoval si ho. Já byla úplně nahá, jen v pase pruh látky, který býval mým topem. Daniel vstal a vyhoupl si mě na sebe. Znovu mě přirazil ke sloupu a mě mrazilo z jeho chladného betonu. Mé nohy si omotal nyní kolem svých boků. Naposled po mně hodil tázavý pohled. Nohama jsem si ho přirazila k sobě. Bral to jako odpověď na nevyřčenou otázku. Jako souhlas.

S prvním zasunutím jsme oba vyjekli. On slastí, mě to připomnělo předchozí orgasmus. Všechno potom pro mě bylo jako sen. Případala jsem si, jak sjetá nějakou drogou. Když jsme po tom všem trochu popadli dech, byli jsme pořád ve stejné poloze. Opírali jsme se o sebe čely, dívali se do očí. Mezi oddechováním jsme se na sebe usmívali. Pomalu mě postavil na nohy a rozvazoval ruce. Byla jsem tak mimo, že jsem sotva stála. Potom mě přitáhl k sobě a objal.

„Jsi v pořádku?“

Zeptal se a zastrčil mi vlasy za ucho. Jen jsem přikývla a pustila se ho. Šla jsem k hromádce oblečení. Cestou jsem si vytáhla top, narovnala jsem si ho. Oblékla jsem si kalhoty. Kalhotky jsem strčila do kapsy, víc jsem se s nimi neobtěžovala. Pozoroval můj rychlý manévr s kalhotkami. Vykouznilo mu to úsměv na tváři. Po Danielovi jsem hodila jeho tričko.

„Opravdu v pohodě?“

„Ano!“ Div jsem nevykřikla.

„Nechceš doprovodit domů? Může se tu potulovat spousta úchylnějších psychopatů.“

„Myslíš?“ Nevěřicně jsem se na něho podívala.

Nenechal se odbýt a opravdu mě doprovodil před dům. Po tom, co se stalo na pláži, mi to přišlo jako strašné klišé. Celou cestu jsme mlčeli. Rozloučili jsme se letmou pusou. Nevyměnili jsme si čísla, nedomluvili jsme se na žádné další schůzce. Asi už ho nikdy neuvídím.

Sotva jsem za sebou zavřela dveře, spustila se na mě lavina maminina křiku. „Můžeš mi vysvětlit, kde jsi? Víš vůbec, kolik je hodin? A jak to proboha vypadáš?“

„Nevím, kolik je hodin, a je mi to jedno.“

Měla jsem jiné starosti, než kolik je hodin. Její řev byl to poslední, co jsem teď potřebovala. I tak na mě dál něco křičela, ale já šla do pokoje. Poslední věta, kterou jsem ji slyšela ještě vykřiknout, byla: Někdo ti mohl ublížit! A to mě vrátilo ze snu do reality. Spustily se mi slzy.

Zabouchla jsem za sebou dveře do koupelny a pustila vodu ve sprše. Přišla jsem k umyvadlu, zapřela se do něho oběma rukama a podívala se do zrcadla. Vypadala jsem příšerně. Vlasy rozčuchané, oči zarudlé od pláče. Řasenka rozmazaná kolem očí a v potůčcích, kudy po tvářích tekly slzy. Co jsem to udělala? Svlékla jsem se a vlezla si pod proud vody. Seděla jsem tam. Na dně sprchy, jak příznačné. Nohy přitažené pod bradu a objímala jsem sama sebe. Chtěla jsem tam zůstat navždycky. Ale seděla jsem tam tak deset minut, než jsem se přemluvila umýt se. Byly to automatické pohyby, jak ze sebe smýt špínu a stud. Byla jsem jako bez duše. Pak jsem si s mokřými vlasy vlezla nahá do postele. Naprosto vyčerpaná jsem usnula.

Probouzela jsem se a přála si, aby to všechno byl jen sen. Nebyl. Byla to moje životní chyba. Po včerejšku jsem měla ještě větší odpor k vybalování věcí. Tudíž krabice dál zabíraly veškerý prostor k žití v mém pokoji. A byly první, co jsem viděla, když jsem otevřela oči.

Máma tu nikde nebyla. Dovolila jsem si tedy otevřít lednici a zírat do ní tak dlouho, až to i mně začalo vadit. Spoustu jídla jsem rozložila na stůl. Sedla jsem si k němu a začala si užívat ticho v domě. Rozhlížela jsem se kolem sebe. Ani máma nestíhala vybalovat. U ní to ale na rozdíl ode mě nebyl záměr. Taky jsem jí slíbila, že si tu začnu hledat práci. Budeme potřebovat peníze, a taky se budu muset nějak zabavit, abych se neuzírala svou hloupostí.

Dojedla jsem, nasykala jsem si plnou sklenici ledu a zalila to Coca-Colou. Zády jsem se opřela o kuchyňskou linku a vychutnávala si chuť cukru. Rozhlížela jsem se po mámině kuchyni. Nechtěla jsem na něj myslet. Avšak pořád jsem před očima měla jeho tělo jen v džínách. To, jak jsme seděli za Ruby's a jedli cukrovou vatu. Cítila jsem chuť jeho polibků. Zatoužila jsem po něm, znovu.

Rázně jsem postavila sklenici na pracovní desku linky. Věděla jsem, že jak bude led tát, sklenice se orosí z tepla kolem a brzy za sebou nechá mokré kolečko. Za které dostanu vynadáno. Bylo mi to jedno.

Dorazila jsem na stejné místo jako včera. Byla tu velká skupinka lidí. Zírali na cosi na oceánu. Kousek od nich jsem si roztáhla ručník, svlékla se do plavek a natáhla se. Chvilí jsem si prohlížela tu skupinku. Pokřikovali, dohadovali se mezi sebou. Nedalo mi to a musela jsem se posadit. Zadívala jsem se na oceán, abych viděla, z čeho jsou tak unešení.

Ihned jsem pochopila. Byly větší vlny a toho využívali surfaři. Většina lidí se zaměřila na jednoho z nich. To, co na vlnách předváděl, bylo něco neuvěřitelného. Po chvíli mi došlo, že je to Daniel. Nejprve jsem si nebyla jistá, ale byl to on. Brýle jsem si dala na vrch hlavy, abych na něho dobře viděla. Vybavovaly se mi věty, které mi včera říkal. Ještě jsem ho neviděla na vlnách. Pouze jsem

slyšela, jak o tom mluví. Jediné, co jsem viděla včera, bylo, jak umí nosit surf.

S lehkostí klouzal po vlnách. Užíval si tu volnost. Vypadal, že je tím tak posedlý, že si ani nevšiml, jaké tu má obecenstvo. Doslova se mazlil s vodou. Jakoby ji rukama hladil. Začala jsem chápat náš včerejší sex. Po tom, co dělá na oceánu, by mu něco obyčejného nemohlo stačit. Zaujatě jsem sledovala, jak jel pod vlnou a potom se jedním, rychlým pohybem dostal na její hřeben. Udělal oblouk a dostal se zase zpět dolů. Někdy se místo oblouků dokázal otočit kolem dokola. Nechával se vlnou vymrštít do vzduchu a chytl se zadní části prkna. Neslo ho to k pobřeží, kde vlny byly již o dost menší, všiml si svého publika. Předvedl jim poslední trik.

Skupinka byla z jeho vystoupení nadšená. Když skončil a vycházel z vody, ostatní mu tleskali a pokřikovali na něho. Zřejmě ho tu opravdu znali. Pár lidí mu šlo podat ruku. Tomu namyšlenému parchantovi to samozřejmě dělalo dobře.

A potom si mě všiml. Usmál se a šel ke mně. Černé kraťasy mu ladily s černobílým surfem. Byl spíše bílý, ale měl na něm nějakou černou malbu a písmena. Možná to byl citát. Šel, jako by mu to tu patřilo. Radši bych se zahrabala do písku, protože musel vidět, jak na něho zase civím. Zabodl surf vedle mě a dřep si na kraj mého ručníku.

„Už jsem si myslel, že se po včerejšku odstěhuješ zpátky.“

„Však mám taky zabaleno.“ To nebyla zas taková lež, když vezmu v potaz, že jsem ještě nevybalila. Snažila jsem se předstírat absolutní nezájem. Vůbec mě přeci neohromilo, co jsem právě viděla.

„Chceš pusu?“

„Zvláštní otázka. Měla bych chtít?“ Chtěla jsem mu to dát sežrat. Všechno. Jenže to on byl na koni.

„To nevím, ale já bych chtěl.“ Naklonil se ke mně a políbil mě. Ucítla jsem na rtech sůl. Vnímala jsem jeho dech. Byl dost rychlý. Z vln, nebo ze mě?

„Musíme udělat něco s tím, co se stalo.“ Chtěla jsem, aby věděl, že takhle se mi to nelíbí. Všimla jsem si, že má na zápěstí stále mou gumičku. Mohla bych si myslet, že to má jiný důvod než to, že ještě

neměl čas ji sundat. Ale asi by to byla naivní myšlenka. Chytla jsem ho za tu ruku a strčila mu ji před obličej, aby pochopil. Naklonil se ústy k mému uchu a zašeptal: „A co třeba? Udělat to znovu?“

Na to chytl obě mé ruce a strčil je před můj obličej. Až teď jsem si všimla modřin a odřenin od pásku. Vítej v Kalifornii. V tu chvíli, mi na tom nepřišlo nic divného.

„To, co se stalo, se prostě stalo. Už to nemůžu vzít zpátky. Ale nebudu spát s někým, kdo tu třeba spí bůhví s kolika dalšíma.“ Rázně jsem oznámila. Vyškubla jsem své zápěstí z jeho sevření. Ignorovala jsem jeho předchozí otázky. Znovu se usmál.

„Budu s tebou mluvit na rovinu. Jestli mě chceš jen pro sebe, budu spát jen s tebou. To pro mě není problém, i když nevím, jak dlouho to vydržím. Nemůžu ti tu slíbit vztah, na to já prostě nejsem.“

Na to, že jsme se vůbec neznali, mi to přišlo docela fér.

„S tím souhlasím.“ Zase jsem měla ten připitomělý výraz. Asi jsem si vůbec neuvědomovala, na co přistupuji.

„Ale mám podmínku,“ řekl. Copak už to celé nebylo podle něj? Proč jsem tu nemohla narazit na normálního kluka?

„Koupíme ti prkno a naučím tě surfovat.“ Na to jsem se musela upřímně zasmát. To jinak nešlo. Vzpomněla jsem si, co před chvílí dělal, i na to, co mi včera říkal. Už teď jsem věděla, že se budu strašlivě bát. Navíc, já a surfing? Připadalo mi to směšné. Vzájemně se to vylučovalo. Podívala jsem se na něho a pak na jeho prkno. Vždyť to ani neunesu. Nehledě na pocit, který mi naznačoval, že on mě bude učit něco víc. Tohle nebude jednoduché. Jak sám řekl, věci, které v životě za něco stojí, nejsou snadné. Jestli s ním chci spát, překonám své obavy a odhodím brusle. Podala jsem mu ruku se slovy: „Platí. Počítej se mnou.“ Ruku přijal a já tak uzavřela smlouvu s ďáblem.

Odtěd jsem se dívala na Kalifornii jinak. Protože přede mnou byla již naplánovaná budoucnost. Mým životem teď budou jeho modré oči, sex, oceán, surf a Huntington Beach.

Přiliv

Na Huntington Beach byl dnes slunečný den. Ostatně, jako většina dní v Kalifornii. Počasí nemohlo pokazit tu dokonalou krásu všeho kolem. Začínala jsem se bát, že tu snad nikdy nezaprší. Padající masa vody z nebe mě vždy fascinovala. Zajímalo by mě, jestli Daniel někdy bude sdílet alespoň jedno mé nadšení pro takové šílenosti. Taky jsem se dokázala nadchnout pro jeho šílenství. I déšť mi tu chyběl. Teď by mě alespoň ochladil.

Stále jsem si nemohla zvyknout na rozdíl mezi aljašským a kalifornským pobřežím. Divoká Aljaška byla můj domov. Ne tato uměle vytvořená krása. Na chvíli jsem přestala vnímat jeho i lidi všude kolem. Dost možná tisícovky. Vnímala jsem jen hudbu, vůni, přelévání vody ve vlnách. Aljaška mi tak moc chyběla. Tady je vše tak jiné. Krásné, ale cizí. Ty protiklady mě ubíjely. Teplo, když jsem zvyklá na zimu. Slunce, když jsem žila ve tmě. Uvědomila jsem si, že má tma byla i mou metaforou. Jak tohle může dopadnout? Když tichou, důvěřivou holku hodí mezi takové žraloky.

Na každé pláži, na celém světě je vždy hluk, ale tady byl zaručeně největší. Ležela jsem na břiše, čelem k oceánu. Mohla jsem tak pozorovat, jak klouže po vlnách. Teď bych chtěla být mořskou vodou, která obklopuje jeho tělo. Oceánem, který miluje. Solí, která ulpí v jeho vlasech.

Ležela jsem na svém růžovém ručníku s obrázkem Hello Kitty. Víím, je to trochu infantilní na dvacetiletou holku. Ale líbí se mi to. Slunce mi nekompromisně sežehávalo záda. Už doma jsem se vyzbrojila. Natřela jsem se od hlavy k patě. Opalovací mléko mělo ochranný faktor asi tak jeden milion. Ani trochu jsem nevnímala připalování mé kůže. Bránila mi v tom vůně Danielova trička, které jsem měla pod hlavou. Fetovala jsem jí a chtěla jsem jí do sebe celou nasát. Nejraději bych se jí obklopovala vždy, když jsem smutnila po jeho přítomnosti. Po jeho očích, po jeho polibcích. Jeho typická vůně pro mě byla jako opium. Nedokázala jsem tak vnímat nic než jen svou touhu po jeho těle. Ten pocit, že se jeho konečky prstů dotknou mé kůže, mě upaloval víc než sluneční žár.

V uších jsem měla sluchátka a poslouchala hudbu. Díky tomu jsem byla izolovaná od okolního hluku. Uzavřená ve vlastním světě, kde byl on mým středobodem. Poslední dny se kolem něho točil celý můj vnitřní vesmír.

Snažila jsem se nepozorovaně užívat si jeho zájem o mou malíčkost. Ani v nejmenším jsem netušila, jak dlouho mu to vydrží. Myslela jsem na to nejhorší, ale při pohledu na něj jsem se stejně přihloupale usmívala. Dělal mi moc dobře, že někdo jako on se o mě zajímá. Nechápala jsem, co na mně vidí. Mohl by mít, na kterou si jen ukáže. Proč tedy zrovna já?

Vůně z jeho trička mě nutila zarávat prsty do bílého písku. Na povrchu byl jako rozpálené peklo. Danielova vášeň. Vespod však krásně chladil. Jako jeho chladné city ke mně. V ten okamžik mi někdo zastínil výhled. Stál přede mnou, surf v podpaží. Černé kraťasy s bílým nápisem, nízko na bocích. Vlastně jsem ho ještě neviděla v neoprenu. Ani nevím, k čemu je neopren dobrý.

Slaná voda mu zasychala na dokonalém, hladkém hrudníku. Přirozeně vypracované svaly, tak jsem to milovala. Nesnášela jsem ty extrémní svalovce. Vlasy měl slehlé vodou. I přesto jsem cítila, jak mě svrbí konečky prstů z touhy, zabořit se mu do nich a hrát si s nimi. Takhle mokré měly barvu těch nejtemnějších hlubin.

Zabodl mokrý surf do rozžhaveného písku. Na tomhle pohybu bylo něco neuvěřitelně vzrušujícího. Lehl si na ručník vedle mě, na bok. Ruku si dal pod hlavu, tak aby na mě dobře viděl. Otočila jsem hlavu k němu a dívala se mu do očí. Nikdy jsem ještě neviděla nikoho s takovou modří v očích. Začal mě hladit po zádech. Jeho zvědavé prsty zajížděly, až pod spodní díl plavek a hladil mě po zadku. Byla jsem jeho hračka. Nic víc. Jen doufám, že ho ta chuť si se mnou hrát nikdy nepřejde. Vyndala jsem si sluchátka z uší.

„Pořád nechápu, jak něco tak krásného a křehkého mohlo žít na Aljašce? Jsi tak přirozeně krásná.“ Řekl mi, když svůj pohled směřoval na můj zadek a stehna. Vůbec mu nejde o mě, jde mu o mé tělo. Co taky jiného. V porovnání s ním jsem ten nejnudnější člověk na zemi. Neměla jsem ani chuť mu na to odpovídat. Očividně ani žádnou odpověď neočekával. Můj zadek byl pro něj zajímavější než má reakce. Dál si hrál se spodním dílem mých černých plavek.

Děkovala jsem bohu, že mě nenapadla taková pitomost, jako si vzít druhé plavky, co mám. U kterých je i spodní díl na zavazování.

„Nechceš se jít večer trochu pobavit a popít? Se mnou a mými přáteli.“ Tahle otázka mě ovšem velmi pozitivně překvapila. Nečekala jsem, že by to někdy mohlo přijít. Především ne takto brzy.

„Moc ráda půjdu a poznám je.“ Tentokrát zase on nehodlal odpovídat mně. Naklonil se nade mě a přetočil mě na záda. Taktak jsem si stihla přikrýt dlaněmi prsa. Ležela jsem na břiše a tudíž jsem neměla vrchní díl plavek.

„Jsou tu všude kolem lidí!“ skoro jsem zakřičela. Jeho to donutilo usmát se. „Ti mě nezajímají.“ Tomu věřím. Chtěla jsem mu to i říct. Dřív však přitiskl své rty k mým a líbal mě. Cítila jsem mořskou sůl. Je mi jedno, že mi zlomí srdce. Jeho polibky za tu bolest stojí. Víím, že tohle celé neskončí jinak než mým velkým pláčem. Nemůžu si prostě pomoci. Ty špatné věci bývají ty nejlepší. Nejvíce nás přitahují a já se tomu neumím ubránit. Ani nechci.

Bylo až neuvěřitelné, jak mě to k němu táhlo. Co víc, měla jsem pocit, že to má podobně. Strčil mi sluchátka zpátky do uší. Právě mi hrála jedna z mých oblíbených. Awolnation. Sail. Nikdy by mě nenapadlo, že poznám někoho, ke komu by se mohla hodit tak jako k němu. Ležela jsem pořád na zádech a poslouchala. Daniel jezdil prsty pravé ruky po mém obličejí. Já se zaměřovala na některé věty v písničce. Přejížděl ukazováčkem po mých rtech. Z jednoho koutku úst do druhého a zase zpět. I přes to vedro jsem cítila, jak mě mrazí v zádech. Takhle bych tu s ním mohla ležet do soudného dne. Dívat se do těch modrých očí. Byl v nich celý oceán. Temný a nebezpečný. Už mi bylo jedno, že nemám vrchní díl plavek. Dlaněmi jsem chytla jeho hlavu a přitáhla si ho na sebe. Chtěla jsem se líbat a on mi rád vyhověl. Zakryl mě celou svým tělem, takže stejně nebylo nic vidět. Vyndal mi jedno sluchátko, abych ho slyšela.

„Jestli mě budeš ještě chvíli provokovat, tak ti to udělám tady a hned teď.“ Věřila jsem, že by toho byl schopen. Musela jsem se při té představě usmát a skousnout si spodní ret. Naklonil se blíž k mému obličejí a lehce mi na něj foukl. To mě donutilo ret uvolnit a pustit. Olízl mi ho a všechny chloupky na těle se mi z toho zježily. V klíně jsem cítila šimrání, které mi oznamovalo mou touhu

po něm. A nejen to jsem cítila. I jeho chtíč mě začal tlačit a dávat najevo, že mě chce.

„Nechceš se na ten večer vykašlat a jít ke mně?“ Vypadlo z něho. Věděla jsem, že z něj momentálně nemluví jeho mozek.

„A nebude to hloupé? Ostatní s tebou určitě počítají.“ Je to opravdu tím chtíčem, nebo si uvědomil, že není dobrý nápad mě seznamovat s přáteli?

„Taky můžeme jít na chvíli tam s nimi a potom k tobě?“ Vyhrkla jsem svůj návrh. Nechtěla jsem se vzdát svého nároku na uveřejnění mého já po jeho boku. Díval se na mě zamyšleně. Možná přemýšlel, jestli to tak udělat. Nebo proč tak urputně trvám na poznání jeho přátel.

„Není to vůbec špatný nápad, ale nechejme to na jindy. Chci tě mít dnes jen pro sebe.“

Tak to teď bude? Nebudu si užívat po jeho boku, ale v jeho stínu?

Večer opět každodenní dilema. Co na sebe? Už jsem byla vykoupaná, nohy oholené a vlasy vyčesané do culíku. Na můj vkus i moc hezky nalíčená. Jenže mi to přišlo k ničemu. Nemám věci, které by se hodily k Danielovi. Stála jsem před svou skříní, ve spodním prádle. Pomalu jsem začínala vyšilovat a zběsile posouvala ramínka s oblečením. Chybělo málo a asi bych si začala rvát vlasy bezmocí. Minimálně jsem chtěla začít kus po kusu vyhazovat ze skříně. Nebo ještě lépe, z okna. Zastavila jsem a zhluboka se nadechla s rukama v bok.

Spodní prádlo jsem měla černé a krajkové. Takové jsem měla nejradši. I černou barvu jsem milovala, co se oblečení týče. Tak se podle toho zařídím. Vytáhla jsem černé tílko z krajky. Bylo lehce průhledné, ale stále nechávalo velký prostor pro fantazii. A samozřejmě džíny. Bude to muset stačit. Doplním to vysokými podpatky a bude to ideální.

Na stolku u vchodových dveří jsem nechala mámě vzkaz. Něco v tom smyslu, že jdu ven a nevím, v kolik se vrátím. Měla nějakou pracovní schůzku. Asi doladuje detaily ve své nové práci.

Daniel už na mě čekal venku. Chtěl mě vyzvednout a byl s tím neodbytný. Stál zády opřený o pouliční lampu. Bylo víc než jasné, že on do téhle části Huntington Beach nepatří. Svě nádherné ruce měl v kapsách roztrhaných džínů s černými kšandami. Ruce, zadek, oči a rty. Toho jsem si u chlapů vždy nejvíce všímala. U něj mě ta kombinace dostávala do kolen. Viděla jsem ho z levého profilu. Takhle z boku byl snad ještě mnohem krásnější. Jde to vůbec ještě? Pohledem jsem se zastavila na jeho potetované ruce. To už si ale on všiml mě.

„Sluší ti to. Chtěla jsi mě vyvést z míry?“ bral to jako svůj pozdrav. Místo klasického ahoj. Možná že to slovo pro něho bylo už moc omšelé. Nebo, což bylo pravděpodobnější, děla zkrátka vše jinak než ostatní.

„Beru to jako lichotku.“ Na to se ďábelsky usmál a stále si mě prohlížel. Džíny měl spadlé dolů na boky a kšandy mu zvyrazňova-

ly pevný zadek. Perfektně padnoucí džíny na jeho dokonalý zadek. Vzrušovalo mě to snad víc, než kdyby byl nahý. Vlasy měl rozčuchané, jako by zrovna vstal z postele. To se mi na něm strašně líbilo.

„Nerozmyslel sis to s tou náplní večera?“ zeptala jsem se s klidem v hlase. Nechtěla jsem, aby poznal, jak jsem z něho hotová.

„Jak se mě na to můžeš ptát, takhle oblečená?“ Jemně se dotýkal krajkových ramínek mého tílka.

„Dobrá, bydlíš daleko?“

„Neboj, je to kousek. Navíc, i večerní procházky tu stojí za to.“ Nevím proč, ale při jeho výrazu jsem nevěřila, že je to kousek. Strachovala jsem se o své nožky v těch podpatcích. To je tak, když chcete vypadat svůdně. Pro krásu se musí trpět.

Byla jsem z té cesty nervózní. Především z toho, že půjdeme trapně vedle sebe, jako sourozenci. Ale naštěstí tomu tak nebylo. Nevedl si mě sice za ručičku, ale chytl mě kolem ramen. To mi stačilo. A jak jsem čekala, cesta k němu nebyla zrovna krátká. Možná že mi to tak jen přišlo, kvůli těm botám. V teniskách to jistě bude o něčem jiném. Tu cestu si více vychutnám a nebudu myslet na každý svůj krok.

Musela jsem mu dát za pravdu v jednom. Večerní procházky tu byly fajn. Všude spousta lidí. Všeemožná hra barevných světél. Z restaurací hrála hudba. Tu překřikovali povídající si hosté. Mořské speciality provoňovaly ulice. Skoro jsem z toho dostala hlad. Neuvěřitelné místo.

„Jak se ti bydlí na Park Street?“ Nevím, zda ho to opravdu zajímalo. Nebo jen nechtěl, abychom šli potichu.

„Rozhodně to není nic, na co jsem byla zvyklá. Myslím, že máme nejmenší dům v ulici. Ne-li ve městě. Na Aljašce jsme měli obrovský dům. Sousedí nám rozhodně neviděli do talíře. Vše bylo jiné.“

„Park Street není nejhorší místo v Huntington Beach. Rozhodně je ještě docela blízko k oceánu.“ Vše, co mi na to řekl. O Aljašce ani slovo. A o blízkosti k oceánu bych já tedy mohla trochu diskutovat. Zas tak blízko mi to nepřipadalo.

„Ty tu asi bydlíš na lepším místě.“

„Já bydlím na Pacific Coast. Už od narození. Asi před pěti lety naši postavili nový dům, tak mi tenhle nechali. Je na mě moc velký, nevyužiji ani jednu třetinu toho domu. Obzvlášť když tam bydlím sám. Na druhou stranu, stejně tam skoro nejsem. Tak je mi jedno, jak je nebo není velký. Jediná velikost, která mě zajímá, je velikost vln. A musím říct, že tedy oceňuji to, jak je blízko oceánu. Přejdu silnici a jsem doma.“

„Tím doma myslíš oceán?“

„Vidíš, jak si chytrá.“

„Když říkáš, bydlím tam od narození, tak jak dlouho už tam bydlíš?“

Daniel se začal smát. Ale já se musela zeptat. Nic jsem o něm nevěděla. Ani základ.

„To je slušně řečeno, kolik že ti to sakra je?“

„Tak zajímá mě to.“ Řekla jsem zcela vážně. Pustil mě a stoupl si přede mě.

„Je mi dvacet pět. Mění to snad něco na naší situaci? Tobě je kolik? Osmnáct? Devatenáct?“ „Nemění to nic, samozřejmě. Mně je dvacet.“

„Opravdu? To bych ti ani nehádal. Vidíš, to na tebe asi dobře působil ten tvůj horský vzduch.“ „Za to tady brzy sejdu.“ Na mou odpověď se znovu začal smát. Chytil mou hlavu do svých dlaní.

„Naopak! Tady, se mnou, rozkvetěš.“

Konečně jsme došli k jeho domu a nohy mě nesnesitelně bolely. Nemohla jsem to dát na sobě znát. Když už jsem si hrála na hrdinku s podpatky, musela jsem to dotáhnout do konce.

„Takže tady ty bydlíš. Páni.“ Věděla jsem, že domy na Pacific Coast jsou úžasné. Byly tu postaveny luxusní domy, restaurace, obchody a spousta dalšího. I tak mě to udivovalo. Stáli jsme před patrovými domy, jeden hezčí než druhý. Byly poměrně úzké, za to však dlouhé. Měly malou předzahrádku, zdobenou pár okrasnými keři. Tráva vypadala jako zelený koberec. Naše zahrádka měla zatím jednu univerzální barvu pro všechny rostliny. Hnědou.

„Tak pojď už dovnitř. Nebudeš stát venku celý večer, ne?“

První, co mě přivítalo, byl chladný vánek z klimatizace. Zavřel za mnou velké vchodové dveře. Byly obrovské asi jako celá přední

strana našeho domu. Prosklené a zaoblené. Zamkl a zatáhl závěsy, které byly přes celou jejich šířku.

„Chceš soukromou prohlídku?“

„Zajisté. Rodiče na tom nejsou zrovna finančně špatně, když ti nechali takový dům, že?“ Vypustila jsem to z úst, a teprve pak mi došlo, že to nebylo úplně vhodné.

„Táta vlastní surfařskou školu. Smutné je, že mě jako surfaře moc nepodporuje. Raději by, kdybych se o surfing zajímal jako on. A to tak, že bych seděl v kanceláři a přijímal šeky. Máma je architektka. V podstatě mi navrhla rekonstrukci tohoto domu. Tak nějak ví, co mám rád, co se mi líbí, takže to nebyl takový problém. Ona to vymyslela, dělníci uskutečnili a já zaplatil. Ber to jako, ano, mají peníze.“

„Zaplatil jsi rekonstrukci takhle velkého domu? Já bych neměla ani na nábytek do svého pokoje, nebyt mámy a peněz po tátovi.“ Daniel viděl, že jsme zabrousili na tenký led.

„Peníze vydělávám především soutěžemi. Čas od času vypomůžu tátovi ve škole jako instruktor.“

Představila jsem si ho, jak učí partičku holek surfovat. Mladé slečinky, které se předvádějí ve svých plavečkách. Vzájemně se perou o jeho pozornost. Od rána do večera s ním ve vodě. Určitě mu to dělá dobře. Začala jsem žárlit jen na tu představu.

Myšlenky mi rozehnala jeho ruka, která chytla tu mou. Vedl mě vchodovou halou. I přes zatažené závěsy u dveří se sem dostávalo tlumené světlo zapadajícího slunce. Stěny byly vymalovány šedou barvou. Stejný odstín měla i dlažba. Byla tak světlá, že chvílemi působila jako bílá. Moc barvy vidět ale nebylo. Sedmdesát procent stěn zakrývala surfařská prkna. Většina z nich byla bílá, černá, modrá nebo různé kombinace těchto tří barev. Ale dvě byla jiná. Byla pověšena nad sebou. Jedno bylo bílo-růžové se žluto-bílými květy. Byly namalované na spodní, širší straně prkna. Druhé bylo tyrkysově modré s růžovými nápisy.

„Ty jsou všechna tvoje?“ musela jsem se zeptat. Celkem jich tu bylo asi osm.

„Téměř. Jsou to všechna, na kterých jsem kdy jezdil. Tohle je moje úplně první. Taky tak už chudák vypadá.“ Ukázal na bílé prkno s modrými pruhy po krajích.

„A tahle dvě.“ Ukázal na ta dvě dívčí prkna. „Jsou mých dvou sester. Většinou chodí surfovat jen se mnou a ne moc často, takže si je nechávají u mě. Navíc prý nemají doma místo na to je skladovat.“

„No teda, netušila jsem, že máš sourozence. Jsou mladší?“

„Dvacet dva a dvacet osm.“ Byla jsem na ně zvědavá.

„Proč jsou ta prkna jinak široká, dlouhá?“

„Opravdu tě to zajímá?“

„Jistě. Mám těch otázek mnohem víc.“

„Tak super. Zaprvé, tohle je paddleboard. Ne surf. A co se týká surfů, je obecně známé, že ty kratší se lépe ovládají, ale zato se s nimi hůře chytá vlna. A ty delší jsou horší na ovládnání, ale lépe kloužou na vodě. Taky se podle toho surfování rozděluje na dvě hlavní oblasti. Na longboarding a shortboarding. Je toho hodně a hodně, mohl bych ti o tom vyprávět hodiny.“ Stál u surfů a tak něžně po nich přejížděl rukou. Nejprve po kratším, pak po delším. Podle toho, o kterém zrovna mluvil.

„Proč nesurfuješ v neoprenu?“ vyhrkla jsem na něj další otázku.

„Čeho ty si nevšimneš? Ale neboj, dočkáš se a i v neoprenu mě uvidíš. Jezdím v něm, pokud jsem déle ve vodě. Je to hlavně kvůli prochlazení. Ale i kvůli pohodlí, aby ses nepoškrábala o korály, o kameny. Aby ses neušpinila o vosk na surfu. Stačí ti to takto v kostce?“

„Zatím ano.“ Něžně jsem se usmála. Představovala jsem si, jestli v neoprenu bude taky tak sexy.

„Ty asi nebudeš mít nic na surfování, co?“

„To opravdu ne. Na Aljašce jsem jezdila na kole, na bruslích, na lyžích a na snowboardu. Nevím, co bych tam dělala se surfem.“

„Něco pořídíme. A pozor na to, i na Aljašku se jezdí surfovat. A právě tam by si ten neopren potřebovala. Vidíš a já nikdy nestál na snowboardu. Ale mám pocit, že to od sebe nebude až tak daleko.“

Zamyslela jsem se nad tím. Možná že to bude mít něco společného. Ale rozdíl mezi tím, jezdit na sněhu, nebo na vodě, byl podle mě markantní.

„Nevím, jestli budu mít peníze na nějakou takovou výbavu.“

„Klidně ti to koupím.“

„To přeci nejde, neblázni.“

„Udělá mi to radost. A pokud ti to tak hodně vadí, můžeme půjčit něco u táty ve škole.“

Už už jsme odcházeli z haly, když jsem si uvědomila, že tam nebyl jeho surf, se kterým jsem ho zatím vždy viděla.

Prošli jsme posuvnými dveřmi a ocitli se v další hale. Po levé straně bylo schodiště do dalších dvou pater. Po pravé straně byla spousta dveří a vzadu jedny větší dveře.

„Tak tady dole jsou samé komory na odkládání všelijakých věcí. Na potraviny, chemikálie a čisticí věci, pračku a sušičku, taky je tu spodní koupelna a bla bla. Znáš to. A tamhle vzadu to vede do garáže. Takže toto je moje spodní patro, takřkajíc na bordel.“

Jeho spodní patro, na bordel, jak ho Daniel nazval, bylo větší než celý náš nynější dům. To mu muselo být jasné, i když náš skromný domeček viděl jen zvenku. Jak by se mu asi líbil náš bývalý dům?

„Tak pojď, jdeme dál. Tady není nic moc k vidění.“ Vedl mě nahoru do schodů. Stěna podél schodů byla lemovaná fotografiemi. Na všech byl oceán a vlny. Byly to nádherné fotografie. Šla jsem pomalu a všechny si pozorně prohlížela.

„Líbí se ti?“ všiml si mého zájmu.

„Moc. Jsou úchvatné. Tak trochu oceán z jiného pohledu.“

„Jsou od místního fotografa. Fajn chlápek. Taky žije oceánem. Jen ne se surfem, ale s fotoaparátem.“

„Každopádně pro to má cit.“

„Naprostou souhlasím. Fotografie mám moc rád. A jeho práci obzvlášť. Fotí tu i na soutěžích. Věřím, že na něho brzy narazíš.“

Vyšli jsme do druhého patra a já nevěděla kam dřív s očima. Toto patro bylo celé jedna velká místnost. Byla rozdělena na tři pomyslné zóny. V celé délce domu. V zadní části byla kuchyně. Ve střední v blízkosti schodiště byla jídelna a v přední byl obývací. Celá čelní stěna v obývací byla prosklená. Dalo se z ní vyjít na balkon v celé šíři domu. Bylo krásně vidět na Pacific Coast, na palmy a na pobřeží. Tam se musí parádně snídat, problesklo mi hlavou.

„Dáš si něco k pití? Víno? Vodu?“

„Coca-Colu s ledem.“ Řekla jsem, aniž bych se na něho podívala. Coca-Cola byla má soukromá závislost. Daniel šel do kuchyně připravit nápoj a já se znovu porozhlédla. Takhle krásně zařízenou obytnou část jsem ještě neviděla. Vše bylo laděno do bílé a šedé. Doplnky byly v barvě oceánové modři a hlavní dominantou tu bylo krásné dřevo. Mělo našedlý nádech, jako by bylo vytaženo z moře. Byl z něho jídelní stůl a židle. Konferenční stůl. Televizní stůl. A obrovská knihovna. V té nebyly jen knihy, ale i rámečky s fotografiemi a spousta velkých mušlí a korálů. Přímořské bydlení jako z katalogu. Není divu, když je maminka architektka. Jak to tu asi vypadalo před rekonstrukcí?

Zaměřila jsem se na obývací část. Stála jsem čelem k té prosklené stěně. Po pravé ruce byl televizní stůl. V něm byl X-box a stereo. Úplně vidím, jak tu po večerech paří s kamarády na X-boxu. Stereo a reproduktory mě přesvědčily o tom, že rád poslouchá hudbu jako já. Minimálně má rád dobrý zvuk u filmů. Na televizním stolku byla sada skleněných váz. Byly různě tvarované a každá měla jiný odstín modré. Cítila jsem tu ženskou ruku. Nad tím visela velká plazmová televize. Naproti tomu, ode mě nalevo, byl velký bílý gauč. Zdobilo ho asi tisíc polštářků. Opět v barvách bílá, šedá a modrá. Přepadla mě obrovská chuť, rozeběhnout se a skočit do nich. Musela jsem se hodně ovládat, abych to neudělala. Před gaučem byl nízký konferenční stůl. Na něm táč s bílými svícný a krásným velkým korálem. Také tu byly různě poházené časopisy, jak jinak než o surfigu. A na nich ležely asi tři ovladače.

Pomalu jsem se otočila zády k obývací části. Stála jsem v jídelně s knihovnou a viděla jsem do úžasné kuchyně. Byla by snem každé ženské. Moje máma by mě snad i rozprodala na orgány, aby takovou mohla mít. První jste viděli ostrůvek uprostřed s barovými židlemi. A za ním, na druhé čelní stěně této místnosti celá kuchyně. Podél celé šířky se táhlo úzké okno mezi spodními a horními skříňkami. Vrchní skříňky byly až ke stropu ve dvou řadách nad sebou. Některé měly prosklená dvířka, některé plná. Celá linka byla šedá, matná a perfektně sem zapadala. Jako ženská bych ji označila třeshnicou na dortu této místnosti.

Až teď jsem si všimla, že Daniel sedí na barové židličce před ostrůvkem. V ruce drží orosenou sklenici s ledem a mnou tak milovanou černou tekutinou.

„Ach... můj... bože.“ Vypadlo ze mě.

„Asi jsi čekala něco lepšího.“ Vstal z barovky a šel ke mně.

„Lepšího? Blázníš? To je neuvěřitelné. Nádherný styl. Nemám ráda tu chladnou modernu, ale tohle má duši.“

„Jsem rád, že se ti to líbí. Moderní styl taky není nic pro mě. Je to dost neosobní.“ Podal mi ledovou sklenici.

„Ta kuchyně je dokonalá. Chceš říct, že v ní opravdu vaříš?“ Ochutnala jsem pití. A následně do sebe téměř vše vyklopila. Vyprahlo mi.

„Někdy ti uvařím, ano?“

„Tak na to se opravdu těším.“

„Víš, na co se těším já?“

„Povíš mi to?“ dopila jsem sklenici. Vzal ji ode mě a odnesl ji. Vrátil se ke mně, vzal mou hlavu do rukou a políbil mě.

„Ukážu ti to. Stůj tady.“ U konferenčního stolu vzal jeden ze tří ovladačů. Pustil stereo. Miluju hudbu. Example a Changed The Way Kiss Me. Úžasná. Hudební styl jsme měli dost podobný. Když přišel ke mně, jeho ruce se vrátily zpět na mé tváře. Jeho ústa na má. Stála jsem tam jako tele a ani se nehнула. Nedokázala jsem ho ani obejmout, jak jsem z něho byla hotová.

Pustil mé tváře a začal mi vyhrnovat tílko, až ho přetáhl přes hlavu. Odhodil ho a ani jeden jsme nevnímali kam. Rukou mi zajel za pas džínů a pevně za ně chytl. Přirazil si mě tak blíž k sobě. Rozepnul mi poklopec. Obešel mě a stoupl si za mě. Líbal mě ze zadu na krku. Na ramenou. Na zádech a jel níž. Ruce sjížděly pomalu z mých boků na můj zadek. Chytl kraj mých džínů a stáhl je až dolů. Aniž by mě k tomu nějak pobízel, udělala jsem dva kroky, abych se dostala ze sevření svých kalhot. Ještě víc jsem se tak přiblížila k jídelnímu stolu.

Už jsem se skláněla, že si sundám i lodičky. Chytl mou ruku se slovy: „Ty si nech.“ Vrátil se zpět přede mě. Prohlížel si mé tělo ve spodním prádle a lodičkách s takovou dychtivostí. Konečně jsem se probrala k životu. Chytl jsem spodní kraj jeho trička a tentokrát

mu ho sundala já. Tak nádherně se usmál. Myslela jsem, že se mi z toho úsměvu zamotá hlava.

Rukama jsem hladila jeho úžasný hrudník. Jak jen se to stalo, že někdo jako já tohle může zažívat? Není to proti nějakým přírodním pravidlům? Na to jsem teď nechtěla myslet. Nechala jsem se unášet hudbou a jeho vůní. Zajela jsem rukou pod jeho džíny, jako to udělal on mně. Ta horkost, která pohltila mou ruku, mě otupěla. Opět pod nimi nic víc neměl. To mě dostalo ještě víc. Zvedla jsem k němu oči, jako bych nevěděla co dál. Začal mě znovu líbat a moje ruka automaticky rozepínala ty jeho perfektně padnoucí kalhoty. Chytla jsem je oběma rukama a začala stahovat. Stáli jsme tam před sebou, on úplně nahý. Měla jsem první možnost si ho pořádně prohlédnout nahého.

Chtěla jsem na něho znovu sáhnout, jestli se mi to jen nezdá. Ale předběhl mě. Prsty jel po kraji mé podprsenky. Zajel rukou pod látku, pod mé prso a vyndal ho tak ven. Látku nechal shrnutou vespod. Totéž udělal na druhé straně. Měla jsem prsa nadzvednutá látkou pod nimi a strašně citlivá. Kam až jeho sexuální fantazie sahá? Pokud jsou toto začátky.

Než jsem si stačila odpovědět na nevyřčenou otázku, jeho jazyk už dráždil mé bradavky. Začala jsem se chvět a cítit příjemnou zimu. Opět si stoupl za mě. Přejel rukama od mých nohou, přes zadek až k culíku. Cítila jsem, jak si moje vlasy, uvězněné v gumičce, omotává kolem pravé ruky. A najednou zatáhl. Automaticky se mi zaklonila hlava dozadu. Ústy se přiblížil k mému levému uchu. Cítila jsem jeho horký dech. „Dnes můžeš křičet, tady tě nikdo neslyší.“ Zašeptal mi do ucha. Nejdřív jsem nevěděla, jestli to brát jako výhrůžku, nebo to byla jen poznámka k našemu prvnímu sexu. To jsem se krotila, aby nás nikdo neslyšel.

Stále stál za mnou, můj culík v ruce a líbal mě na krku. Najednou jsem sama v sobě cítila potřebu si sundat kalhotky. Ale neměla jsem jak. Byla jsem v jeho sevření. Zatlačil mi rukou na záda, abych se předklonila. Pustil moje vlasy, a jak jsem se předkláněla, nechal je samovolně vyklouznout z ruky.

Opřela jsem se o jídelní stůl. Cítila jsem jeho hrubou strukturu. Má vrchní polovina těla v podstatě ležela na stole. Struktura dřeva

mě dráždila na prsou. Uslyšela jsem známý zvuk roztrhnutého sáčku od kondomu. Cítila jsem, jak si za mnou dřepł. Roztáhl mi nohy a já byla celá nedočkavá. Jazykem klouzal po mém lýtku, stehnu, přes zadek a zpět na druhé stehno a lýtko. Postavil se, stoupl si blíž. Cítila jsem jeho žár. A najednou jsem ucítila slastnou, štiplavou bolest. Pleskl mě přes zadek a ještě jednou z druhé strany až jsem nadskočila. Trochu jsem vyjekla, ale spíš leknutím než bolestí. Ta byla v tuhle chvíli příjemná.

Ruku mi zasunul pod kalhotky a dráždil mě prsty. Nejdřív lehce, okolo, ale neváhal dlouho a zajel dovnitř. Do mě. Pomalu jsem si začínala všimát, jak se chvěje on. Rukou odhrnul kalhotky na stranu a vnikl do mě celým svým mužstvím. Čím jen to je, že to první přiřazení jsem nejvíc prožívala. I on. Několik písniček se už dávno prostrídalo, ani nevím kolik. Ale pamatuji si tu poslední. Při které to přišlo. Hadouken, Levitate. Společný orgasmus, o kterém jsem si doteď myslela, že je to jen výmysl.

Třásli jsme se u sebe v orgasmové křeči, když jsem si uvědomila, že stojím. Už nejsem opřená o stůl a jeho pravá ruka svírá můj krk. Až moc silně. I když ne tak silně, aby mi to ublížilo. Trochu mě to vyděsilo. Ale ani nevím, kde se tam jeho ruka tak najednou vzala. Možná si to neuvědomoval ani on. Rychle mě potom pustil. Únavou jsem znovu padla vrchní polovinou těla na stůl do předklonu.

„Ještě?“ vypadlo z něho udýchaným hlasem a jeho ruce se ocitly na mém pozadí.

„Ne!“ vykřikla jsem. Narovnála jsem se tak rychle, jak jen to moje tělo dovolovalo. Otočila jsem se k němu. Měl lehce zakloněnou hlavu a usmíval se.

„Jsem unavená“ řekla jsem a opřela se o stůl. Daniel odběhl do kuchyně. Věděla jsem, co vyhazuje do koše. Pak si nalil sklenici vychlazené vody a hodil ji do sebe. Jednu přinesl i mně. Vypila jsem půlku a cítila, jak mi padají víčka. Nevím, co mě vyčerpalo víc. Jestli ta cesta v lodičkách k němu domů? Nebo sex? Nic nevydržím.

„Pojď.“ Poslední, co jsem ho slyšela říct. Už jsem jen cítila, jak mě vzal do náruče a šel se mnou nahoru do schodů.

Sluneční paprsky mě donutily otevřít oči. Kde to jsem? Chvilí trvalo, než jsem pořádně zaostřila. První, co jsem viděla, byla velká prosklená stěna vedoucí na balkon. Dveře byly otevřené a proudil sem čerstvý ranní vzduch. Lehké bílé závěsy tlumily to nejostřejší světlo. Něžně se vlnily pod nápořem vánku. Promnula jsem si oči a sotva popadla dech. Uvědomila jsem si, ten neuvěřitelný výhled. To snad není možné.

Nevěřicně jsem se posadila na posteli a jako smyslů zbavená jsem zírala na úžasný oceán v ranním oparu.

Když jsem se trochu vzpamatovala, podívala jsem se za sebe. Na druhou půlku postele. A naskytl se mi ještě krásnější výhled. Ležel tam. Na břicho. Hlavu měl otočenou na druhou stranu, takže jsem mu neviděla do obličeje. Ležel rozplácly jako žába. A hlavně, úplně nahý. Sluneční paprsky ozařovaly jeho nádherný zadek, který byl o něco světlejší než zbytek těla, ale ne zas o tolik. V těch bílých peřinách vypadal tak nadpozemsky. Možná mi to tak přišlo i proto, že jsem stále ještě byla ospalá.

Pomaloučku jsem vstala. Snažila jsem se být potichu, abych ho nevbudila. Stále jsem na sobě měla spodní prádlo, díkybohu za to. Aní jsem se nerozhlédla po pokoji a šla rovnou k tomu velkému oknu vedoucímu na balkon. Stála jsem tam, mezi bílými závěsy, a nechala se unést tím nádherným výhledem.

Co je to za nespravedlnost na tom světě? Já z okna svého pokoje vidím do naší zahrady, která zatím vypadá jako pohřbená džungle. A on? On má výhled na oceán. Prošla jsem závěsy a udělala další dva kroky. Odtud bylo vidět ještě lépe. Bylo vidět i molo s Ruby's. Ulice byly ještě poměrně klidné. Muselo být brzy.

„Dobré ráno.“ Objal mě s pozdravem. Vyděsil mě, měla jsem za to, že stále spí.

„Dobré ráno. Nevadí ti, že tu stojíš úplně nahý?“ cítila jsem jeho nahou kůži na celém těle. A nejen to.

„Nevadí. Víš, kdy je sex nejlepší?“ svým způsobem jsem se bála mu odpovédět a ještě víc jsem se děsila, na co myslí.

„Kdy?“ stejně jsem se zeptala. Hodil si mě do náruče, šel zpět do pokoje a hodil mě do bílých peřin.

„Přeci ráno.“ Šibalsky se usmál na svou odpověď. Vlezl ke mně na postel a začal mi stahovat kalhotky. Chytl mě za ruce a vytáhl nahoru z lehu. Klečeli jsme naproti sobě. Nespím ještě?

„Nevím, co to se mnou děláš, a už vůbec netuším, jestli je to dobře nebo špatně!“ šeptal mi do ucha, když mi rozepínal podprsenku. Posléze ji úplně sundal.

„V mojí posteli ti to moc sluší.“ Říkal mi ta krásná slova a já nebyla schopna mu na to inteligentně odpovědět. Chytl mě pod zadkem a vyhoupl si mě na klín. Tentokrát to nebylo tak šílené a divoké. Po včerejšku to byla vítaná změna. Bylo to plné něhy, doteků, líbání. Dívali jsme se vzájemně do očí. Lehce jsem se mu pohupovala na klíně. On mě držel stále pod zadkem a pomáhal mi v přirážení na jeho klín. Ruce jsem mu zarývala do vlasů. Užívala jsem si to, jak jsem jeho tělo měla blízko. V podstatě nalepené na svém. Vzrušovalo mě, jak se mi dívá do očí. Jak má lehce pootevřená ústa a oddychuje. Jeho dech se zrychloval a pomalu s ním i jeho pohyby. Věděla jsem, co se blíží. Změna tempa, jeho tvrdší přirážení mě přivedlo k vrcholu o pár vteřin před ním.

Seděla jsem mu na klíně, hlavu zakloněnou. Daniel mě pevně objímal a svůj obličej měl zabořený v mém krku. Jeho rychlé oddechování a lehké strniště mě pánilo a škrábalo na kůži. Na ranním sexu vážně něco bylo.

„Panebože,“ vykřikla jsem znenadání, když mi to došlo.

„Co se stalo?“ tázavě se na mě podíval.

„Máma! Neví, kde jsem, zabije mě.“

„Včera jsem jí napsal, že přespíš u kamarádky.“

„Co, cože jsi?“ tohle mě šokovalo ještě víc.

„Nevěděl jsem, co jsi doma řekla, a jelikož ti neustále vibrovala kabelka, pod náparem něčích telefonátů, tak jsem vyndal mobil, jestli to není něco důležitého. Svítala tam na mě zpráva od své mámy, kde jsi. Tak jsem jí napsal, že spíš u kamarádky.“

„Ty se mi snad zdáš.“ Nevěřicně jsem na něj zírala, on stále ve mně. Usmál se a políbil mě. Potom mě ze sebe odhodil do postele.

Vstal a šel ke komodě, která byla naproti. Vytáhl z ní ručník a omotal ho kolem pasu. Vypadal tak měkce.

„Takže ty ses mi hrabal v kabelce i mobilu?“

„Měl jsem radši riskovat, že po tobě vyhlásí pátrání? Chápej, usnula jsi dřív, než jsem tě donesl do postele, nevěděl jsem, co si doma řekla a neřekla. Nerad bych, abys měla nějaké problémy doma. Víím, jaké to je žít s rodiči.“ Stál nade mnou, ruce v bok, ručník tak zatraceně nízko. Připadala jsem si jak malé dítě, kterému dává kázání.

„Díky.“

„A to jsi měla říct hned. Jdu do sprchy, chceš se přidat?“

„Je to dobrý nápad?“ zeptala jsem se. První, co mě napadlo, byl opět sex. Velice rychle mu došlo, co myslím. Vzal druhý ručník z komody a přišel ke mně. Opřel se o postel a sklonil se.

„Nejsi tu naposled, ve sprše ti to udělám příště!“ podal mi ručník, jako by mi podával kytici těch nejdražších růží. Stoupla jsem si před něj, celá nahá. Viděla jsem, jak si povzdechl. Bože, tohle se mi tak moc líbí. Omotala jsem se ručníkem a hned byl klidnější. Chytl mě za ruku a vedl mě do dveří, které vedly přímo z jeho ložnice do koupelny.

Nikdy jsem neviděla černou koupelnu, ale vypadala opravdu luxusně. Kachličky a dlažba velice draze. Vana, umyvadlo, toaleta i bidet, vše bylo sněhově bílé. Toaleta s bidetem byly za nižší příčkou z kachlíček, takže na ně nebylo tolik vidět. Umyvadlo bylo vsazené do černé skřínky, s dlouhými stříbrnými úchytkami. Nad tím viselo obrovské zrcadlo. Tomu všemu tu kralovala samostatně stojící vana. Do jeho koupelny bych nacpala celý svůj pokoj a ještě by tu zbylo místo. Zůstala jsem stát jako přikovaná u dveří. Daniel šel ke sprše. Na stříbrné baterii zapnul a nastavil vodu. Ta začala téct v pravidelných proudech dolů, z velké sprchové hlavice. Celá sprcha byl vykahlíčkový prostor s velkými zašupovacími dveřmi z průhledného skla. Byly bez jediné šmouhy. Nechápu. Daniel hodil ručník na černou lavici u sprchového koutu.

„Tak jdeš?“ podíval se po mně. Donutilo mě to odtrhnout se od dveří. Hodila jsem svůj ručník na lavici, tak jak to udělal on.

Vlezla jsem za ním pod tekoucí vodu a on za námi zašoupl dveře. Voda nebyla úplně horká, ale po té ložnicové scéně to bylo více

než příjemné. Užívala jsem si tu tekoucí vodu a rozhlížela se. Na co je ten háček na stropě sprchového koutu?

Zaměřila jsem se na padající vodu. Sprchová hlavice byla opravdu veliká. Pod proud jsme se vešli oba dva. Je možné, že je záměrně tak velká? Otevřela jsem oči a viděla, jak Daniel stahuje proud vody. Stále ještě tekla, ale méně. Akorát na to, aby se člověk namočil, umyl a mohl mít klidně otevřené oči a slyšel hlas toho druhého. Dívala jsem se, jak Danielovy vlasy pod tekoucí vodou nekompromisně sléhávají. Pod vodou ze sprchy vypadal úplně jinak, než když vylezl z oceánu. Jaksi kouzelně. V oceánu měl takové drsnější vzezření.

„Omlouvám se, ale nemám tu žádný speciální dívčí šampon a sprchový gel. Bude ti stačit ten můj?“

„Kdybys tu měl něco dívčího, musela bych tě podezřívát. Samozřejmě že si vystačím s tím tvým.“ On se na mou odpověď usmál a já už se nemohla dočkat, až budu vonět jako on. Vypnul vodu a ocitli jsme se v mlžném oparu horka. Vzal svůj sprchový gel a vymáčkl si ho do dlaní. Trochu si ho v rukách rozetřel. Už jsem po něm chtěla také sáhnout, když se jeho ruce, od mýdla, setkaly s mým tělem.

Nebylo to, jako když se myji já. Takové to důkladné mytí, aby byl člověk opravdu čistý. Spíš to bylo mazlení s mým tělem, obohacené o trochu mýdla, jeho velké ruce a líbání. Nebylo to pečlivé, ale myslím, že nevynechal jediné místočko. Znovu sáhl po sprchovém gelu.

Nastavila jsem ruce, chtěla jsem mu to oplatit. Pochopil to okamžitě a mýdlo vymáčkl do mých dlaní. Já to vzala pořádně. Byla to příležitost, užít si jeho tělo na maximum. Začala jsem od krku. Uvědomila jsem si, že jsem ho na krk ještě nepolíbila, na rozdíl od něj. Přejela jsem na jeho široká ramena. Spíš jsem ho masírovala, než myla. Od ramen jsem jela po jeho silných pažích až dolů na konečky prstů. Všimla jsem si, jak pěna postupně zakrývá jeho tetování. Na vteřinku jsem jeho prsty propletla se svými. Postupovala jsem zpět od prstů nahoru a od ramen na hrudník. Sjela jsem níž na břicho. Jako by na zem vypadl přímo z mých představ o dokonale krásném chlapovi. Než jsem sjela níž, stoupla jsem si za něj.

Masírovala jsem mu mýdlem záda a ten božský zadek. Namydlila jsem mu i nohy a šla zpět před něj. Jeho citlivé místečko jsem si nechávala na konec. Stoupla jsem si blíž k němu a on se mi díval do očí. Kroužila jsem chvíli kolem, než se jeho chtíč ocitl v mé ruce sám od sebe.

„Jestli nechceš, abych ti ho tam narval, tak přestaň.“ Další sex, takhle brzy po tom ranním, bych fyzicky nezvládla. U něj by to určitě problém nebyl. Daniel zase zapnul vodu. Trochu studenější než předtím. Evidentně potřeboval zchladit. Konec konců, já taky.

„Nevíš, kde je mé oblečení?“ zeptala jsem se, když jsem se zamotávala do ručníku.

„U mě v ložnici. Nevšimla sis ho?“ Udiveně mi odpověděl.

„Nějak jsem si nestihla všimnout. Jediné, čeho jsem si ve tvé ložnici všimla, bylo bílé povlečení.“ A to jen díky tomu, že v něm spal on.

Zatímco si čistil zuby, já se vrátila do jeho ložnice. Konečně jsem měla čas si ji pořádně prohlédnout. Hlavní tu byla obrovská postel. Její konstrukce vůbec nebyla vidět. V podstatě to vypadalo, jako velká, vyvýšená matrace. S bílými příkrývkami a polštáři. Za ní bylo dřevěné čelo z latí. Ty měly odstíny bílé, šedé a hnědé. Byly vodorovně naskládány na sobě až po strop. A na čele postele byl přidělán obraz. Byla to fotografie. Danielova fotografie. Jel na svém surfu, v tunelu z vlny. Obklopený šílenou masou slané vody, která měla snad všechny odstíny modré až průzračně čirou. Byl přikrčený a pravou rukou hladil vnitřní stranu vlny. Jeho výraz byl naprosto nepopsatelný. Rozhodně však pro holky vzrušující. Na chvíli jsem se pozastavila nad jeho narcistickým chováním. Kdo si nad postel pověsí svou vlastní fotku? Možná že se sám na sebe moc rád dívá. Odrhla jsem se od obrazu a všimla si proutěné truhly před postelí. Na ní byla moje kabelka a na hromádce poskládané mé oblečení. Před ní na zemi moje lodičky.

Spodní prádlo bylo pohozené na posteli. Na pravé straně postele byla menší proutěná truhla. Byla využita jako noční stolek. Na ní stála lampička s šedým stínidlem a Danielův mobil. Po levé straně postele byla skleněná stěna s vchodem na balkon. Bílé závěsy se pohupovaly už více než před tím.